

Sygn. akt II KK 22/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Jolanta Grabowska

=w sprawie **S. A.**,

ukaranego z art. 94 § 1 k.k. w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 24 czerwca 2020 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego - na korzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 27 września 2017 r., sygn. akt V W (...),

1. uchyla zaskarżony wyrok i uniewinnia S. A. od zarzucanego mu wykroczenia z art. 94 § 1 k.k. w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami;

2. obciąża Skarb Państwa kosztami procesu w sprawie.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 27 września 2017 r., sygn. V W (...), uznał obwinionego S. A. za winnego tego, że w dniu 8 maja 2017 r. około godz.

15.03 w W. na ul. J. wykroczył przeciwko przepisom o porządku w ruchu drogowym, określonym w art. 3 ust. 1 pkt 1, art. 6 ust. 1 ustawy o kierujących pojazdami w ten sposób, że kierował motorowerem marki SYM nr rej. (...), nie posiadając do tego wymaganego uprawnienia, tj. wykroczenia z art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz. U. nr 30, poz. 151 z późn. zm.) i na podstawie art. 94 § 1 k.w. wymierzył obwinionemu karę 600 zł grzywny.

Wyrok ten nie został zaskarżony i uprawomocnił się w dniu 10 października 2017 r.

Kasację na korzyść obwinionego złożył Prokurator Generalny, zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 94 § 1 k.w. poprzez uznanie, że obwiniony kierował motorowerem bez wymaganych uprawnień, pomimo że w świetle art. 33 ust. 3 ustawy o kierujących pojazdami, był on uprawniony do kierowania motorowerem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, co doprowadziło do niezasadnego skazania go za zarzucane mu wykroczenie.

Na tej podstawie Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, dlatego też, zgodnie z treścią art. 535 § 5 k.p.k. podlegała uwzględnieniu na posiedzeniu bez udziału stron.

Warunkiem przypisania obwinionemu odpowiedzialności wykroczeniowej na podstawie art. 94 § 1 k.w. jest ustalenie, że prowadził on na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu pojazd bez wymaganego uprawnienia. Tak przyjął Sąd I instancji uznając S. A. za winnego zarzucanego mu wykroczenia. Kryteria, które musi spełniać osoba kierująca pojazdem, określone zostały w art. 3 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz. U. nr 30, poz. 151 z późn. zm.). Zgodnie z ust. 1 pkt 1 tego przepisu kierującym pojazdem jest osoba, która osiągnęła określony wiek, jest sprawna pod względem fizycznym i psychicznym oraz posiada umiejętność kierowania pojazdem w sposób niezagrożący bezpieczeństwu, nieutrudniający ruchu drogowego i nienarażający kogokolwiek na

szkodę oraz odpowiedni dokument stwierdzający posiadanie uprawnienia do kierowania pojazdem. Tym właściwym dokumentem w przypadku kierowania motorowerem jest zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy prawo jazdy. Rzecz jednak w tym, że w art. 133 ust. 3 przepisów przejściowych tej ustawy osobę, która przed dniem jej wejścia w życie ukończyła 18 lat, ustawodawca uznał za uprawnioną do kierowania motorowerem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Wobec tej osoby nie wymaga się zatem posiadania dokumentu stwierdzającego to uprawnienie. Jest to zatem wyjątek od określonej w powyższych przepisach reguły, z której wynika obowiązek posiadania stosownego uprawnienia do kierowania motorowerem. Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy, słusznie dostrzegł skarżący, że obwiniony urodzony w dniu 14 lutego 1993 r., w dacie wejścia w życie ustawy ukończył już wymagane 18 lat, co czyniło go tym samym osobą uprawnioną do kierowania motorowerem na terytorium kraju w rozumieniu art. 133. Ustawa weszła w życie etapowo, lecz w przypadku większości regulacji nastąpiło to w dniu 19 stycznia 2013 r., jak wymieniony przepis art. 133 (zob. art. 139).

W konsekwencji zasadnie podniósł autor kasacji, że uznając obwinionego za winnego zarzuczonego mu wykroczenia Sąd Rejonowy w W. dopuścił się obrazy art. 94 § 1 k.w., która miała istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia.

Z tych względów konieczne okazało się uchylenie zaskarżonego wyroku. Nie zachodziły jednak podstawy do przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, gdyż w sytuacji stwierdzenia oczywistej niesłuszności ukarania zgodnie z art. 537 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.s.w. Sąd Najwyższy był władny wydać orzeczenie następcze.